

น้องนัท กับ แจกันแตก

นิทานเรื่อง: "น้องนัทกับแจกันแตก"

ณ บ้านต้นไม้หลังใหญ่ มีกระรอกน้อยชื่อ "น้องนัท" บ่ายวันหนึ่ง น้องนัทกำลังวิ่งไล่จับลูกโอ๊กที่กลิ้งไปมาในบ้านอย่างสนุกสนาน "มานี่นะ เจ้าลูกโอ๊ก!" เพล้ง! น้องนัทหยุดก็! เขาพลอวิ่งไปชนโต๊ะตัวเล็ก... แจกันลายดอกไม้แสนสวยของคุณแม่ตกลงมาแตกกระจาย "แย่แล้ว!" น้องนัทใจเต้นตึกตัก เขากลัวคุณแม่ดีมาก

ด้วยความกลัว น้องนัทรีบกวาดเศษแจกันแตกๆ ไปซ่อนไว้ใต้พรม "คุณแม่ต้องไม่รู้แน่ๆ" เขากระซิบกับตัวเอง เมื่อคุณแม่กลับมา "อ้าว แจกันดอกไม้ของแม่หายไปไหนจะน้องนัทเห็นไหม" น้องนัทหลบตาคุณแม่ "ไม่... ไม่เห็นครับ" เขาโกหกออกไป ทั้งวันวันนั้น น้องนัทรู้สึกไม่สบายใจเลย ใจมันยังเต้นตึกตัก...ตึกตัก... เวลาเล่นก็ไม่สนุก กินขนมก็ไม่อร่อย เขารู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรหนักๆ อยู่ในท้อง พอถึงตอนเย็น น้องนัททนความรู้สึกนี้ไม่ไหว เขาจึงเดินไปหาคุณแม่ "แม่ครับ ... ผม... ผมเป็นคนทำแจกันแตกเองครับ" น้องนัทก้มหน้าน้ำตาคลอ "ผมกลัวแม่ดุ ผมเลยโกหก" คุณแม่ถอนหายใจเบาๆ แล้วดึงน้องนัทเข้ามากอด "แม่เสียตายแจกันนะ... แต่แม่ดีใจยิ่งกว่าที่น้องนัท 'กล้า' มาบอกความจริงกับแม่" คุณแม่ลูบหัวน้องนัท "การทำผิดพลาดเกิดขึ้นได้ แต่ 'ความกล้าหาญ' ที่จะยอมรับความจริง คือสิ่งที่เก่งที่สุดเลยลูก" พอน้องนัทพูดความจริง ก้อนหนักๆ ในท้องก็หายไป เขารู้สึกโล่งใจขึ้นมาก